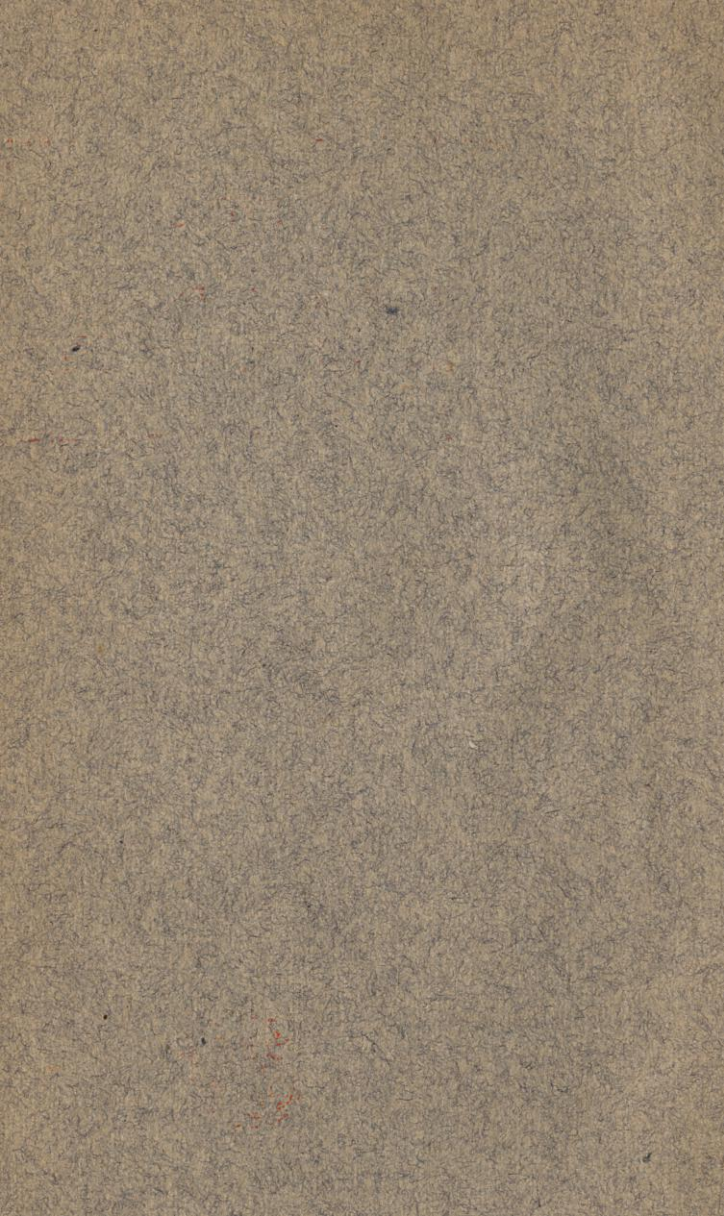

J. SILJO
RUNOJA

J. SILJO

RUNOJA

RUNOJA

PÄRVOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIO

J. SILJO

RUNOJA

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

J. SILJO

RUNOJA

PORVOOSSA 1910

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN KIRJAPAINOSSA

MATKALTA.

1.

Eessä ranta vieras, karu,
retki takaa merten käy.
Taakse vaipui kevään taru,
päivä hämärtäy.

Taakse valtaväylät jäivät,
suvituulet viileät.
Saapui syksyn raskaat päivät,
viimat jäätävät.

Näyt aurinkoiset, ylhät
matkaan vaati kulkijan;
uhanneet ei rannat jylhät
tiellä unelman.

*

Yö jo yltyy — syömen saartaa
pelko; uskon ehkä vie —
Houkutellen mieleen kaartaa
tottumusten tie.

Yö jo yltyy — katse kääntyy
suuntaan valtaväylien.
— Viime vaali tee, tai nääntyy
usko sydämen!

Polta rantaan varmat laivat,
unhoon peitä mennehet:
säästät paluun häpeet, vaivat,
heikot askelet!

2.

Mitä auttaa kirous:
kaiku kallioihin kuolee
— se on siitä lohdutus.
Elon silmä outo, tyyli
kohtaa katsees vaipuvan.
Sana auta ei, ei tahto,
kun jää käsihin vain vahto
haihduttua unelman.

Tie on eessä ainoa:
ylle kiron, valituksen
määrä kirkas aseta!
Juhlasointuun ilmanäärtien
liitä sävel sydämes!
Kesken vuorten iki-lunta
loistaa unten valtakunta
— sinne kiinnä katsehes!

3.

Se tappio vielä ei murra:
meni liian heikot haavehes.
Sitä ei ole oikeus surra,
sen kautta sa saavutit vapautes.

Sen kautta sa löysit vasta
oman sielusi, voimasi tunnet nyt.
Taas taivalta alkamasta
sua estä ei tappiot kestetyt.

PA'OSSA.

On turha pa'on kolkko tie,
mi pois sun luotas, elo, vie.

Se raskahasti tuta saa
sun kostoas, ken noudattaa

vain suuntaa omain tähtien,
sun valtatiesi hyljäten;

ken mielehensä särkyvään
käy viime lohdun etsimään

tuolt' ihmemaasta unelmain,
vain hetken unhon tuottavain.

Sun tuomarisi ankarin
hänt' aina seuraa syytöksin:

hänt' oma sydän tuomitsee,
yö tuomar'-ilmein uhkailee.

Hänt' aina tyhjiys ympäröi,
hän turhaan rauhaa ikävöi.

Hän näkee näyt kolkoimmat
ja kuulee äänet uhkaavat,

ne mieleen oudon pelon soi,
niit' sana sitoa ei voi.

IN MEMORIAM.

1.

Ah turhaan, menneet, nousette
taas muistoon unhon alta;
ei uuteen eloon nostaa voi
teit' enään laulun valta.

Taas yöhönne siis painukaa:
viel' jälkeen sävel jääpi,
— kuin pilviin kohde auringon,
kun ilta hämärtääpi —,

jää sävel tuskan, taistelun
ja toivon, kevätmielen,
ne vielä hetkin hiljaisin
saa soimaan sydänkielen.

Viel' ehkä virsi laajempi
saa soinnut unhon yöstä:
se sato runsain, puhtahin
ois menneen päivän työstä.

2.

Jos kukkaan puhkeaa
uus elo, kauneus,
min heikko aavistus
jo syömess' orastaa,

niin turhat ollehet
ei uhrit vaikeat,
ne, joita vaativat
taa jääneet taipalet;

täys onnen mitta ois,
ois elo juhlaa vaan,
mi tuloon kuolonkaan
viel' loppua ei vois.

KALKKI.

Pisar pisaralta
juo sa karvas kalkki
tyynnä pohjaan asti.
Lupaus, min kerran
annoit itsellesi
— oma itses olla —
täytä ankarasti.

Kalkin katkeruuteen
älä pienintäkään
pyydä lievitystä.
Uusi voima versoo
joka pisarasta,
minkä tyynnä juot sa
kalkin sisällystä.

AUTIO TEMPLI.

Toin syömeni templiin kerran
kuvan nuoren, säihkyvän;
sitä kaunein uskoin ma palvoin
kevätaikani herkimmän.

Ilo siit' oli liian pieni,
— ma vieläkin pienempään
siks' ylpeenä tyytyä tahdoin.
Ja ma kielsin lempeni tään.

Ja ma templin ääneti suljin
ja harhasin maailmaan.
Kuvan unhotin, riemusta luovuin,
— en rauhaa ma saanut vaan.

Yhä korviini templistä hiipi
suven kuolevan nyyhkytys.
— Kovin paljon se lempeni maksoi,
kovin paljon se ylpeys.

Nyt autius templissä asuu
ja raskas hiljaisuus.
Ovet suljetut kiinni pysyy.
Ne aukiko lyö suvi uus —?

Suvi vieläkö alttarin ylle
kuvan uuden, kirkkahan tois —?
Sävelriemuun autio templi
jo puhjeta silloin vois.

INCOGNITO.

Sinut uneksin onnehen kalleimpaan,
min ansainnut on sydän puhtahin.
Ma aatoksissani korotin
sinut taivaan pyhien kunniaan.

Monet harmaat hetket sä ylensit,
soit voiman syömen uskohon,
kun uhkas nääntymys toivoton:
mua kirkkaudellasi kirkastit.

Niin väikkyös eelläni ainiaan
ja ohjaa katsehin tenhovin
mun tieni kautta tuskankin
yhä ylle itseni, loistoon maan,

mi siintävi takaa unelmain,
mi aavistukselle avautuu,
min ihanuutta uneksuu
sydän alla hetkien ankarain.

EXCELSIOR.

Kuin jännitetty jousi on tahtoni mun.
Sain auringolta käskyn ja määrän
ma kukkuloille nousta elon kirkastetun
ja käydä ohi tien monen väärän.

Sen käskynsä ainiaaksi polttanut on
laintauluun mun tahtoni kerran
kuin taikakuvin kirkkaus auringon,
yön voittajan, kuoleman herran.

Sen käskyn myös kuulla moni ystävä sai,
mut eronneeks' ma heistä näen tieni.
Moni korpisoihin kohta on sammunut kai,
monen tyydytti maan ilo pieni.

Nyt äänetön on päivä ja lohduton yö
ja Tuonen lepo autuus jo oisi,
mut ylemmäksi kutsuvi auringon työ,
kuin käskynä se veressäni soisi.

Ma tunnen: mun sitoa ja päästää voi
vain auringon ylhäinen mahti;
näyt korkeat se nähdä mun sieluni soi,
sen antama on syömeni tahti.

Kuin kaikuna valkeuden kentiltä oon
välin kuullut ma riemun ja soiton.
Muu houkutus kuin hauta jo vaietkoon,
olen lapsi sen valkeuden loiton!

Sen luokse tahdon löytää mä suorimman tien,
kuin maalihinsa kiitävä nuoli.
Jos väsyn kesken, turhaan ma tuhlannut lien
kevät-aikani, mi aavikoille kuoli.

ODOTUS.

Pitkä vaiva, heikko työ,
sydän rauhatonna lyö.

Milloin hetki jumalainen
saavut, kirkas, laulavainen

syntylaulut elon uuden,
pyhän, ylhän ikuisuuden?

Syvyydestä sydämen|
nouse soiden, kukkien,

luo kuin kevät talven alta
sieluun uuden valon valta!

JA KONSA LÄHDEN —

Ja konsa lähden kerran
ma täältä ijäks pois
ja luokse elon Herran
jos tieni käyvä ois,
niin Hänen kuulla selon
ma tehdä tahtoisin,
mit' nähnyt mailla elon
oon kipein sydämin:

„Sun luomakuntas siellä
se harhaa yössä vaan.
Ei moni ilomiellä
voi nostaa katsettaan
Sun luomaas ihanuuteen,
ei moni luottaa voi
Sun armos avaruuteen
— se harvoin avun toi.

Miks kaipuun annoit heille,
kun voimaa suonut et?
Ken lankee, tuskan teille
miks hänet tuomitset?
Sull' eikö ilo oisi
jos valoon, onnehen
Sun kauttas nousta voisi
yön lapsi jokainen?"

ELÄMÄ.

Hetken leikki haaveen leluin,
kirjokuvin, kuherteluin
alla suven taivahan.
Riemun remu — tuskan huuma,
hädän parku raskas, kuuma
yössä syksyn surmaavan.

Melu, touhu ilmein tärkein.
— Tulee kuolo kaikki särkein.

VIEL' KERRAN —

Viel' kerran ehkä hetki se keskiyön
sun yllättävä on, joka riistävi
pois naamion, min taakse kätkit
itsesi oman katsees eestä.

Jos silloin sielus vieraana itselles
ja outona sa tapaat, ja tyhjyyden,
mi hätäs äänehen ei vastaa,
löydät sa sijalla sydämesi;

jos rakkain ystäväs, johon luottaen
ties liitit ilopäivinä kevähän,
vain sanan köyhän lohdun tarjoo,
— hetken sen luuletko kestäväsi?

VALTATEILLÄ.

Liian helppo taisto,
voitto liian halpa.
Työttä ruostumahan jää
tahdon kirkas kalpa.

Väärän suunnan ottaa
syytöksien nuoli,
omaan poveen painu ei,
— lähint' ei koske huoli.

Vaara valtateillä
ompi ystävistä:
silmäs lumoin sokasee
itseäs näkemästä.

„AATTEET.“

„Aatteet jalot, ylevät“
monta julistajaa moukkaa
hellin käsin hoivaa, kantaa
pyhään juhlapöytähän,
hurskaan sielunrauhan antaa.
Ei ne jalkaa kiveen loukkaa
tiellä karun elämän,
joita siivet kerkeät
ylle synninalhon kurjan
nostaa tieltä katseen nurjan
kärsiväisen syntisen.
Aate-kaavaan kahliten
syömen herkän vaatimukset
eessä elon kurjuuden
kiinni lyö ne tunnon ukset,
ettei horjua vaan voi
ryhti varma, jonka soi
usko, luoma isien.

Estyy katse tutkivainen
omaan sieluun painumasta:
siinä palkka parhaanlainen
unen rakkaan antavasta
hartaast' aate-kieunnasta.

PIETARILLE.

Seuraten käskyä Mestarin
heitä verkkosi syvemmälle.
Saalis vartovi viljavin
kätköissä ihmissydämen,
sielulle nälkää kärsivälle
kalliin ravinnon tarjoten.

Kätköistä syömen jos kohoa
hirviö moni, min päivänvaloon
ennen sa kartoit kohottaa,
kuitenkin, itseäs alentain,
työhön ryhdy, mi voittoon jalo
johtaa mielen nöyrtyvän vain.

Ihme ehkä täyttyä voi;
laske siis pohjamutiin asti
verkkosi, ennen mi tuskin toi
palkan vaivasi vertaisen.
Saada voisit sa runsahasti
saalihin kymmenkertaisen.

SYYSLAULU.

Se taikasormus suo,
ma jolla itseni
nyt hetkeks peittää voin
eest' oman katsehen',
ja vartijani tuo,
— syysraskas aatoksen' —
mi tylyin tuomioin
ain' riemun riistäen
mua seuraa varjonain
— pois kuolkoon muistostain.

Nyt tahtiin aaltojen
lyö sydän huoleton!
Jo lentoon vapaasen
keveenä nouskohon
miel' alta varjojen!

Ei ijäks vangita
voi syksy sielua;
viel' ilo kukkaan saa,
jos saartaa syksykin,
ja voimin nuortuvin
käy kulku talven taa.

SYYS-SUNNUNTAI.

Niin outo paino mieltä ahdistaa,
se elon autiutta kammoaa.

Jo aurinkokin painuu laskuun päin,
pois poistuu elo, nuoruus kiirehtäin.

Kuin takaa valtamerten aavojen
soi sieluun viestit ilojuhlien.

On juhliin kokoontuneet jumalat
ja autuaitten saarten asujat:

Siell' soitto kaikuu, tanssi harras käy
ja uhrisauhu taivoon ylentäy.

Siell' eessä ylhän marmor'-alttarin
soi juhliwaisten kiitos korkehin.

Sä myös siell' oot, niin sydän aavistaa,
sä, jonka luo ain' aatos palajaa,

sä tuntematon, tuttu unen vain,
sä tähtikajastus mun polullain.

*

Mut' aurinko jo vaipui vetten taa.
Niin lohduttoman nä'ön elo saa.

TAKAA TAIVAANRANNAN.

Takaa taivaanrannan
saapuvan näen sun,
tuoden lohdun mannan,
kauvan jo kaivatun.

Ylitse meren harmaan
tanssivi askeles,
kasvosi nään jo armaan,
kirkkaan katsehes.

Käsin jo viilein kosket
otsahan kuumeiseen,
tyyntyy hehkuvat posket,
rauha jo käy sydämeen.

Äänen räikeän kuulen
ulkoa kaikuvan.
Sointu lempeän huulen
häipyvi ilmahan.

Toteen unelma vaihtui,
— päivä harmaa on.
Näky mereen haihtui
teitä auringon.

SUMUSSA.

Turhaan silmä tuijottaa
illan sankkaan sumumereen,
lämpöä ei sieltä saa
vilunvärisevään vereen.

Kirkonkellot kutsuen
kaikuu sumun raskaan takaa.
— Vieras sointu kellojen,
sielt' ei lähde lohtu vakaa.

Käännä katse väsynyt
oman rintas maailmahan;
soinnut sinne kätkeyt
laulaa mieles unholahan.

MARRASKUU.

Taas taivaanranta viluisna rusottaa
ja hämy harmaa vesille leviää
ja saaret loitot sumuun peittyvät,
 onnelat kevät-unelmaini.

Kuin varjot hiljaa hiipivät ihmiset,
— ne paljon näyttää hetkessä kuihtuneen.
Kuin paljaat, luiset käsivarret
 tuulella vääntyvät puitten oksat.

Käy ilme kova kasvoille Elämän
ja rypyt syvät otsahan uurtuvat,
se uniin ilottomiin vaipuu.
 Sammuvi auringon viime rusko.

Ja väre kylmä sydäntä kouristaa,
kuin eessä oisi päivät jo tuomion
ja muodot uudet elo saisi,
muodot varjojen valtakunnan.

YÖ.

1.

On laannut elon humu, lyö
jo kello keskiöinen.
Niin uhkaavaisna katsoo yö
ja taivas tähtivöinen.

Kuin uhkahuuto etäinen
soi ääni hiljaisuuden,
niin salaisesti saapuen
rajoilta avaruuden.

Se tuomarko jo saapune
näin tavoin varkaan, salaa,
mi sammumahan tuomitsee
sen liekin, joka palaa

tääll' alla öisten varjojen
ja luona kuolon-nielun,
min hehku hiljaa tuhoten
luo tuhkaks' ihmissielun —?

Niin uhkaavaisna katsoo yö
ja taivas tähtivöinen,
ja pelokkaana sydän lyö,
min kietoi kauhu öinen.

2.

Tuuli ulvoo ikkunassa,
sanat yöstä saattamassa.

„Moni kurja vaivaan hukkuu.
— Ken nyt rauhan unta nukkuu!

Liika monen tuskan-taakka.
Kuka auttaa aamuun saakka?

Kuka syönten polton lientää?“
Eespäin murheviesti rientää.

Ulvo, tuuli, talviyössä,
tyly rauha rikki lyö sä!

OHI IKKUNAN.

Ohi ikkunan lumia lentää,
ne tuuli kauvas vie.
Ohi ikkunan ihmiset entää,
ei jälkeä säilytä tie.

Lumet, ihmiset illan helmaan
pian silmistä häipyä pois.
— Elon kummaan kuvitelmaan
syvin onniko kätkeyty ois —?

PAKKASPÄIVÄ.

Kaukaa, päältä harmaan pilven
katsovi aurinko pakkaspäivän
kelmeä, kuumeinen,
näkevi keskeltä nietosten,
takaa hienon sumuhäivän
vastaansa apua pyytävien
käsiä kohoovan,
kuulevi kuolanhädän soivan
keskeltä jäisen maailman.

Aurinko pilveen laskeutuu.
Saapuvi äänetön talvi-ilta.
Kohta ei enään valitus
nouse kuolon-tanterilta.

SUKSIRETKI.

Taas sairas jännitys laukeaa,
sydän muista ei vaivaansa tuimaa,
mi tullessa kaikkosi kauvas pois,
kai peljäten vauhtia huimaa.

Sydän tuntee voimansa nuortuvan taas,
veri virkeenä suonissa luistaa.
Menon innosta suksikin vapisee,
nyt tarvis ei kiihkoa suistaa.

Talot viimeiset ohi jo vilahti,
tiet loittoni polkemat joukkoin.
Elon äänet ei enään saavuta
mua kätkössä metsänloukkoin.

Elo toinen ehjempi, puhtaampi
tääll' ulkopuolella ajan,
monin rikkain muodoin ulottuu
taa ijäisyyden rajan.

Tähän eloon lienen kuulunut
minä myöskin kerran, luulen;
sen helmaan vielä mä palajan,
kun juhlakutsut sen kuulen,

kun kiertokulku se päättyvi,
min kautta kirkastuva
ois ijäisyys mun rinnassain,
ain' kodistaan uneksuva.

Pyhän liittoni nyt ma uudistan
ja sen pitää tahdon aina:
sun ääntäsi, luonto, ei syömessäin
elon humu unhoon paina;

se rauhaa tuoden, tuomiten
ja neuvoen soikoon siellä;
sen käskyä aina noudattaa
ma tahdon lapsen miellä.

HÄMYNHETKI.

Nyt silmä sielun selkenee
näin hämyn saapuen,
sen katse kauvas harhailee
luot' omain vaivojen;
se kammioihin vieraihin
tiet etsii salaiset,
luo niiden, joita raskaimmin
nyt painaa murehet.

Se hädänhetken hiljaisen
taas näkee hiipivän
luo uneksijain tuhanten
joit' kammo elämän
pois ajaa iloin ääreltä,
suur' luku niiden on;
ken taistoon uupuu, nimettä
hän vaipuu kuolohon.

Tään hetken raskas hiljaisuus
ei rauhaa heille tuo,
ei tynny syömen palavuus,
ei toivo voimaa suo.
Pois on jo päivä ehtinyt,
ei tähdet vielä näy,
työt päivän viel' ei päätetyt,
mut mieli raukeeks käy.

Ei viihdy viime kyyneliin
suur' kaipuu, ahdistus,
ja rukouksiin salaisiin
ei saavu vastaus.
Kuin ajatus jo laannut ois,
niin silmä tuijottaa;
se eikö sammua jo vois,
kuin rusko raukeaa —?

Mut ääni syömen unelmain
viel' vaatii kestämään.
Lie tulos taistoin vaikeain
ees rauha hetkenkään;
kai illan tähdet viileät
viel' kerran nousevat,
taas hetkeks pelot häipyvät
ja toivot rakkahat.

TANSSILAULU.

Käy kulku kuin tanssi, kuin karkelo vain
yli talven kenttien valkeain.
Pyrytuulen kanssa karkelohon
yks ihmislapsista liittynyt on.

Valot taivahan kaikki on sammuneet,
ois pitkiksi käyneet jo taipaleet:
tuli leikkivä tuuli ja hyppyhyn vei,
mihin tie, sitä muista nyt kulkija ei.

Elon kauhutko eessä tai kuoloko lie:
näin käydä on helppo se tuskan tie.
Surun huomispäivä tuo tullessaan,
yö täysi on karkelon hulmetta vaan.

Mikä autuus itsensä unhottaa!
Ei eloa pelkää, ei kuolemaa.
Elo on kuin tanssi, kuin karkelo vain
yli kenttien pehmoisten, valkeain.

On moni tuuli liikkunut meren yli,
se vuoroin riemua, murhetta soinut on.
Mut alla pintavetten ja aallokon
yhä ääneti uinuu meren salaisin syli.

Sen ääntä ei herättää ole koskaan voinut
pian vaihtuva tuuli riemuine, murheineen;
sitä hetkeä, jolloin lepoon rauhaiseen
jo tuulet tyyntyvät, se on unelmoinut.

Se silloin kirkkaana liittävä tähtein soittoon
on sävelensä ainoan, ikuisen,
ja yli riemun ja murheen mennehen
se selkeenä katsoo iki-elon koittoon.

KEVÄTTALVELLA.

Kultasäde auringon
hiipii läpi pensaston.

Jäässä oksat: riippuvat
kohta niissä pisarat.

Pisaroiksi suli jää,
kirkkaammin nyt kimmeltää.

Vangittuina piilivät
jäässä värit heleät.

Uuteen eloon heräten
eessä säteen lämpöisen

viileämmiin, puhtaammin
nyt ne loistaa silmihin.

RUKOUS.

Isä luonnon, Aurinko taivaan,
ma eessäsi polvistun;
jo katso lapsesi vaivaan,
suo lohtuas saada mun!

Minä nään, miten puhkee kukkaan
suvi, tahtoas noudattain.
— Mun rinnassa herääkö hukkaan
elonkaipuu, min Sulta ma sain —?

Sua kiittäen laulavan kuulen
meren aaltojen, lintusten,
soi hiljaa leyhkeessä tuulen
ilo nuorten kukkien.

Minä pyydän: jo pois ota multa,
Isä, syömeni raskaus,
pisar riemua suo, elon tulta
ja huomenen unhotus!

Sydän autio lemmellä täytä,
sen juopua onnesta suo,
tie yksin-jääneelle näytä,
mi vie elon juhlihan luo!

YLÖSNOUSEMUS.

Nyt, sydän, laatkoon kaiho ja valitus,
kun kuolleet luutkin kedoilla riemuun herää!
Sa nääthän, kuinka ijäinen rakkaus
taas luomistyöhön voimiansa jo kerää.

Sa tunnet, kuinka siunaten lankeaa
sun päälles taivaan rakkaus, suven valo.
Se riemuin juo, kuin satehen kuiva maa,
ja eloon luo sen voimalla kylvö jalo!

Nyt, sydän, rauhaa kaivata turha on,
kun elon juhlaan kohta jo käydä saat sa,
kun näet ihmeihin kukkivan aavikon
ja luonnon kanssa taivahan armon ja'at sa!

TOUKOKUUSSA.

Ilontäytenä saat, sydän, laulaa taas
kera aaltojen välkkyvään!
Suvi juhlivi seppelpäin
nyt voittoa auringon, kuninkaas.

Elo uutena noussut on haudastaan,
mies uusi on Latsarus,
jonk' yllätti uupumus,
kun liian heikko ol' uskossaan.

Sinitaivaan äärihin kantautuu
meren soitanto riemuinen;
sen yhtyvi virtehen
kevättauudessa keinuva rannan puu.

Yön, talven vankina kyllin oot,
sydän, nääntyen epäillyt.
Olet vapaa, voimakas nyt,
siks' unhoon tappios vaipukoot!

Siks' uuden laulun jo kaikua suo,
kun nuori sun lyöntisi on,
kun näät, miten auringon
isän-rakkaus etees Eedenin luo!

KEVÄÄN LEHDOISSA.

Kevätaamuna harhaan
läpi lehtojen nuorten.
Ilo, autuus asuu
taas rinteillä vuorten
ja helmassa laakson.
Kukat toisillensa
ne lempeinä kuiskii,
sydänaartehensa
nyt lintuset suovat
iloks' armastensa.
Taas koivujen lehdet
niin nuorina väikkyy,
väre lemmen jo niiden
suonissa läikkyy.
— Sydän rauhatonna
ma yksin harhaan.
Vie turha kaiho
kevätaikani parhaan.

Pois itseni antaa
oli mulla kaipuu;
kuin meren helmaan
puron aaltonen vaipuu,
niin sulaa tahtoi
sydän rakkauteensa,
eik' enään muistaa
miten kaipaukseensa
monet tuhlas vuodet.
— Kuva kaivatun taaskin
kevättuoreena häilyy
kuin virvojen leikki.
Se lähteissä päilyy,
taa koivujen lehvän
se ääneti lymyy,
valonläikkeestä päivän
se vastaani hymyy,
sen karkelo-kutsun
ja laulun kuulen
ma kuiskeessa koivun
ja hulmeessa tuulen.
— Näin eespäin käypi
yhä määrätön retki.
Pian rientänyt taaskin
on pois keväthetki.

PÄIVÄNLASKU.

Purppurahehkussa taivas loistaa
iltana toukokuun.

Järvi pintaansa ruskon toistaa,
hiljaa vaipuen uinailuun.

Aaltojen leikki jo loppua saa,
rantahan tuulikin raukeaa.

Laskeva päivä, sa aamun uuden
vieläkö maille tuot,
vaiko helmahan ikuisuuden
luonnon jo nuorena vaipua suot?
Kaunein kuolo sen eikö ois,
purppura-uniin kun nukkuis pois —?

KULKURIN KESÄLAULUJA.

1.

Rauhallisna maa-emo hengittää,
kastehelmet vielä sen kutreissa välkkyy,
päivänvaloon kukkaset heräjä,
lehdikoissa lintujen riemu helkkyy.
Murhein ei, kuin ihmisen lapsi vaan,
uuden päivän koittohon luonto herää;
parmahilla maa-emon voimakkaan
luottavaisna tekevi vilja terää.

Rauhas suo ja voimasi loputon,
Emo suuri, kaikille lapsillesi;
yksin harhaten ken uupunut on,
hänet johda luo elon-lähtehesi!

Murhe päivän mennehen, tulevan
muuta luomisriemuksi kirkkahaksi,
aatos kolkko syksyn ja kuoleman
elon onnen tunnoksi valkeaksi!

2.

Kukkastuoksu, linnunlaulu, sini taivahan,
aamunkaste hopeainen nurmen kukkivan,
hymy neitoshuulten,
säihke silmäin lempeäin,
riemu aaltoi leikkiväin
soittaessa tuulten:
— taivas suopi lohtuaan
kulkijalle korpimaan,
toivon jättämälle.
Valonsäde pienoisiin
saapi arvon kallihin,
kun se unhotusta tuo,
sovituksen-toivon suo
yöhön nääntyvälle.

Kukkastuoksu, linnunlaulu, hymy neitosen
— armolahjat taivahiset lohduks' sydämen —
ken vaan talven yli jaksoi
syömen kaipuun säilyttäin,
sille murheen, vaivan maksoi
suvi armorikas näin.

3.

Perinnökseni vaikka ma murheen ja vaivan
ja puuttehen sainkin vainen,
isä mulla on kuitenkin armias aivan,
isä taivahainen.

Taas pitoja pitää hän lapsellensa,
mi talven maasta kotihin palaa,
ja ehtymättömän rakkautensa
hänen ylitsensä hän siunaten valaa.

Ilomielin nyt käyn Isän armopöytään
ja murhetta muista en lainkaan.
Ja joskin ma köyhäksi syksyllä löytään,
miten paljon sainkaan
ma taattoni voimaa, sen tunnen silloin
ja unhotan synkeän kurjuuteni,
ja muistelen, kuin suvi-aamuin, -illoin
elononnesta riemuiten löi sydämeni.

Olen nyt kuin ruhtinas merten, maitten
ja valmis taistoon ja voittoon,
ja vertainen oon minä maan kuninkaitten.
Nyt ilmojen soittoon
sävel liittyvi syömeni huoleton, vapaa
ja rintani täyttyvi kiitoksesta:
joka hetkihän uusia viestejä tapaa
mun sieluni taivahan rakkaudesta.

4.

Kieltää, ihminen, kyllin sait
 itseäs korven teillä,
 onnen kielsivät korven lait,
 murheen kyyneleillä
 leipääs kostutit katkeraa,
 tomuun, voimaton vaivuit,
 kättä suutelit sortavaa,
 nöyrtyen alla sen taivuit.

Poissa, poissa nyt onpi syy
 kalpean kieltämyksen!
 Ilman hinnatta nyt elo myy
 runsahan tyydytyksen
 janoon, nälkähän sydämes.
 Ihminen, aikas on tullut!
 Käytä nyt elon-oikeutes,
 — luopuvat siitä vain hullut!

Hyvyys kaikki, min eessä näät,
vain sua varten luotiin,
sulle kypsyvät tähtäpäät,
sulle myös sydän suotiin,
jolta et riemua kieltää saa
paastoten, korpeen käyden,
onnestansa kun tarjoo maa
sulle myös osas täyden.

Nöyrtyä vieläkin kyllin saat,
ihminen, maahan saakka;
kun taas saapuvat korven maat,
täysi on murhees taakka.
Tänään aika on nautinnon,
onnen-kylvö jo niitä,
tänään taivasta, huoleton,
elonlahjasta kiitä!

AURINGONTYTTI.

1.

Kisamielin sä kuljet
yli tieni tumman,
sen yöltä sä suljet,
kun katsees luot,
kun hymys kumman
mun nähdä suot.

Sa aamunraikas
suven kirkkahan tytti,
sait lempeän taikas
valolt' auringon,
sun kerran mi sytti
maan elohon.

Sun hartioillas
sädevaipan nään mä
ja ohimoillas
ilon seppeleen.
Sua katsoen jään mä
suvan lumoukseen.

2.

2.

Opin uuden luin sinun katseestas:
„Soi Herra nuoruuden meille,
siks että se ruusuja rakkauden
lois aution korven teille;

soi lempeen alttihin sydämen
ja kaihot kirkkahat, nuoret,
siks että ne siirtäis leikkien vain
ilon tieltä murheen vuoret!”

Todisteita on pyydä, ma uskon vain,
„credo”, lausun ma nöyrimmästi
ja synniksi murheeni tunnustan,
min poistat sa lempeästi.

3.

Se uni ankea totta lie:
ijäks' luotasi mun elo kohta vie.

Pian riutuva muisto vain mulle jää
ja köyhänä syys minut yllättää.

Pian aamu on kolkko ja lohduton
ja voimaton rakkaus auringon.

Kun silloin hetkellä aamunkoin
sa heräät taas suvimuisteloin,

sa käännny puolehen taivaisten
ja rauhaa pyydä mun sielullen,

sitä rauhaa, mi kalvavan murheenkin
yli lankee sätehin siunaavin.

AURINKOKYLPYÄ SYYSMYÖHÄLLÄ.

1.

Suvi vielä tenhonsa suo,
viel' aurinko lempensä hehkuvan antaa,
ja aaltoin välkkyvä vuo
lyö riemuiten vasten kalliorantaa.

Sävel vielä kiehtova soi
meren kuultavan kirkkaista syvyyksistä;
ne keinuen unelmoi
suviriemuista ohitse mennehistä.

Ne juhlien vastaan käy
yön talvisen mykkää hiljaisuutta;
povi sointuun ylentäy,
kuin aavistain kevätonnea uutta.

Ne tuloon uutehen,
ain' uudistuvaan suven, auringon luottaa;
Niiss' uskon herätti sen
syvä hartaus, min elon kauneus tuottaa.

Ah lainehet, sydämeen'
suvi-uskonne sointuva, kaunis luokaa,
ja riemunne säveleen
mun verteni raskaiden yhtyä suokaa!

2.

Aurinko, taattoni armahin,
kiitos uudesta nousennasta!
Kyllin yössä jo murehdin,
paahda, päivä, nyt riemun lasta!

Vielä viimeinen siunaus,
sitten, taattoni: hyvää yötä!
Kylmä ei talvinen taivallus,
siunaukses kun seuraa myötä.

SISÄLLYS:

	siv.
Matkalta 1	5
2	7
3	8
Pa'ossa	9
In memoriam 1	11
2	13
Kalkki	14
Autio templi	15
Incognito	17
Excelsior	19
Odotus	21
Ja konsa lähden —	22
Elämä	24
Viel' kerran —	25
Valtateillä	26
„Aatteet“	27
Pietarille	29
Syyslaulu	31
Syys-sunnuntai	33
Takaa taivaanrannan	35
Sumussa	37
Marraskuu	38

	siv.
Yö 1	40
2	42
Ohi ikkunan	43
Pakkaspäivä	44
Suksiretki	45
Hämynhetki	47
Tanssilaulu	49
Meri.....	51
Kevättalvella	52
Rukous	54
Ylösousemus	56
Toukokuussa	57
Kevään lehdoissa	59
Päivänlasku	61
Kulkurin kesälauluja 1	62
2	64
3	66
4	68
Auringontytty 1	70
2	72
3	73
Aurinkokylpyä syysmyöhällä 1	75
2	77

Hinta 1: 50